

[Christophersen]

ikke, om hans indlæg her i dag rykkede den mulighed nærmere, det håber han vel selv. For os andre var det i hvert fald et meget interessant indlæg. Vi kom også over i det hjørne af salen, hvor der var interesse for en anden side af regeringens forslag, nemlig om der var tale om et aftalebrud. Det kan vi, der ikke var med i en aftale, naturligvis ikke vurdere, og jeg skal ikke begynde at kaste mig ud i en bedømmelse af det. Jeg vil kun sige, at det var en ganske opsigtsvækkende diskussion, som måtte vække til eftertanke. Jeg vil også rent personligt sige, at det ville nok undre mig lidt, hvis fire partier for få år siden skulle have indgået en aftale, der var så løs, at den ganske kort tid efter kunne bruges af et helt andet flertal til at gennemføre noget, som klart giver en mulighed for at etablere en central fond. For selvfølgelig er det jo det, forslaget drejer sig om.

Arbejdsministeren sagde: det drejer sig ikke om ØD, uenigheden drejer sig kun om, hvem der skal forvalte pengene. Ja men er det ikke netop et meget væsentligt element i hele socialdemokratiets ØD-tankegang, at man skal ændre forvaltningen af midler, af kapital, i samfundet? Selvfølgelig er det fondssocialisme. Jeg kan godt forstå, at arbejdsministeren ikke kan lide udtrykket, men selvfølgelig er det det, og det forslag, man lægger frem, indebærer jo, at man under organisationernes administration nu stiller et beløb på 12 mia kr.

Forslaget er sådan indrettet, at nu vil denne fond kunne opkøbe op til 15 pct. af aktierne i aktieselskaber ud over de 15 pct., ATP-fonden i forvejen har lov til at købe, og ud over den ubegrænsede procent, som den tredje fond, man ønsker at lægge grunden til i beslutningsforslaget, som vi senere kommer til, kan købe. Naturligvis har det noget med ØD at gøre.

Her kommer vi til det spørgsmål, som optog hr. Aage Andersen så stærkt, og som også arbejdsministeren var optaget af: hvorfor har fagbevægelsen ikke ret til det? Hvem skulle ellers passe på lønmodtagernes penge, hvis ikke det var fagbevægelsen? Ja, det kunne eksempelvis de enkelte lønmodtagere. Det er rent faktisk deres penge. Jeg har eksempelvis 6.225 kr. 53 øre eller noget i den retning stående i den fond. Hvorfor i alverden skulle jeg bede hr. Thomas Nielsen og fru Kirsten Stallknecht om at passe på det be-

løb? Der findes titusinder, hundreder tusinder af mennesker i Danmark, der har midler stående i den fond uden overhovedet at være repræsenteret af nogen organisation og uden overhovedet nogen sinde at have bedt fagbevægelsens ledelse om at forvalte deres midler til pensionsformål.

Det er klart, at det, der her er tale om, er, at en ordning, som en række partier i sin tid var med til at gennemføre i en helt anden hensigt, ændrer man nu i en klar idépolitisk retning. Det er noget, vi dybt kan beklage.

Jeg vil godt sige til hr. Aage Andersen og til arbejdsministeren endnu en gang, at det mest fornuftige er naturligvis, når det er lønmodtagernes penge, og når der er uenighed om, hvem der skal passe på dem, at vise lønmodtagerne den tillid at lade dem selv passe på dem. Man kunne gøre det let og enkelt ved at overlade det til den enkelte kontoindehavers frie valg at afgøre, hvorledes disse midler skulle placeres, idet han kunne vælge mellem en række mulige former for pensionsopsparing. Hvorfor i alverden vil man ikke have tillid til det? Hvorfor skulle den enkelte ikke være i stand til at gøre det på den for den enkelte mest fornuftige og fordelagtige måde? Hvorfor nærer man absolut den forestilling, at de eneste, der kan passe på lønmodtagernes penge i det danske samfund, er nogle organisationer, og de eneste, der ikke kan det, er lønmodtagerne selv?

Ninn-Hansen (KF):

Jeg føler trang til at sige tak til hr. Bolvig, fru Mimi Jakobsen, hr. Poul H. Møller og hr. Arne Bjerregaard, fordi de fremkom med indlæg her i dag, der klart viser, hvad jeg heller ikke på noget tidspunkt har tvivlet om: at de er indstillet på at holde aftaler truffet her i folketinget. Som bekendt forelå der en skriftlig aftale mellem det konservative folkeparti og disse tre partier plus socialdemokratiet på grundlag af de tilsagn, det konservative folkeparti havde modtaget af regeringen.

Hr. Alfred Hansen mente, at jeg måtte føle mig bedraget. Nej, det gør jeg ikke. I de 26 år, jeg har været i folketinget, har jeg truffet mange aftaler og er aldrig blevet bedraget, og det bliver jeg heller ikke denne gang. Hr. Alfred Hansen bedes bemærke, at statsministeren ikke – selv om der var lejlighed til det – har sagt, at de tilsagn, jeg omtalte, var for-